

MUUMI SATUTUOKIOT

Perustuu Tove Janssonin tarinoihin

*Retkiä ja
seikkailuja*

Tammi

MUUMI SATUTUOKIOT

*Retkiä ja
seikkailuja*

© Moomin Characters™

All rights reserved.

Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Tekstit: Saara Kekäläinen, Siri Kolu, Tittamari Marttinen ja Kaisa Paasto.

Kuvitus ja graafinen suunnittelu: Riina Kaarla, Sami Kaarla ja Anders Vacklin.

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-6313-7

MUUMI SATUTUOKIOT

*Retkiä ja
seikkailuja*

*Tammi
Helsinki*

SISÄLLYS

Metsän kutsuvat kuiskaukset

- 10 **YSTÄVYYDEN MUSIIKKIA** kirjoittanut Tittamari Marttinen
- 18 **METSÄRETKELLÄ KAHDESTAAN** kirjoittanut Saara Rekäläinen
- 30 **PURON KUTSU** kirjoittanut Sivi Kolu
- 40 **LUONNON SUURI AARREAITTA** kirjoittanut Kaisa Paasto

Meren aalloilla ja rannoilla

- 50 **KAIKKIEN AIKOJEN KALAJUTTU** kirjoittanut Sivi Kolu
- 60 **NIPSUN LUOLA** kirjoittanut Tittamari Marttinen
- 68 **HEMULIN SUURI PURJEHDUSRETKI** kirjoittanut Saara Rekäläinen
- 76 **MUUMIPAPPA KOHTAA PYÖRIÄISEN** kirjoittanut Kaisa Paasto

Horisontissa siintävät seikkailut

- 88 **HATTIVATTIYLLÄTYS** kirjoittanut Saara Rekäläinen
- 97 **UNELMA YKSINÄISISTÄ VUORISTA** kirjoittanut Kaisa Paasto
- 104 **MUUMIMAMMA PELASTAJANA** kirjoittanut Tittamari Marttinen
- 113 **TAPAAMINEN TÄHTITORNILLA** kirjoittanut Sivi Kolu

Metsän kutsuvat kuiskaukset

*"Heidän edestään alkoi iloinen polku,
joka kiemurteli ja pompahteli kutsuvasti."*

YSTÄVYYDEN MUSIIKKIA

kirjoittanut Tittamari Marttinen

Muumipeikko juoksi polulla innoissaan Nuuska-
muikkusen perässä. Hän kompastui puunjuu-
reen ja tömähti mahalleen.

– Ai! Muumipeikko huudahti kipakasti.

– Aiii! kaiku vastasi hänelle.

Muumipeikko seisahtui kuuntelemaan.

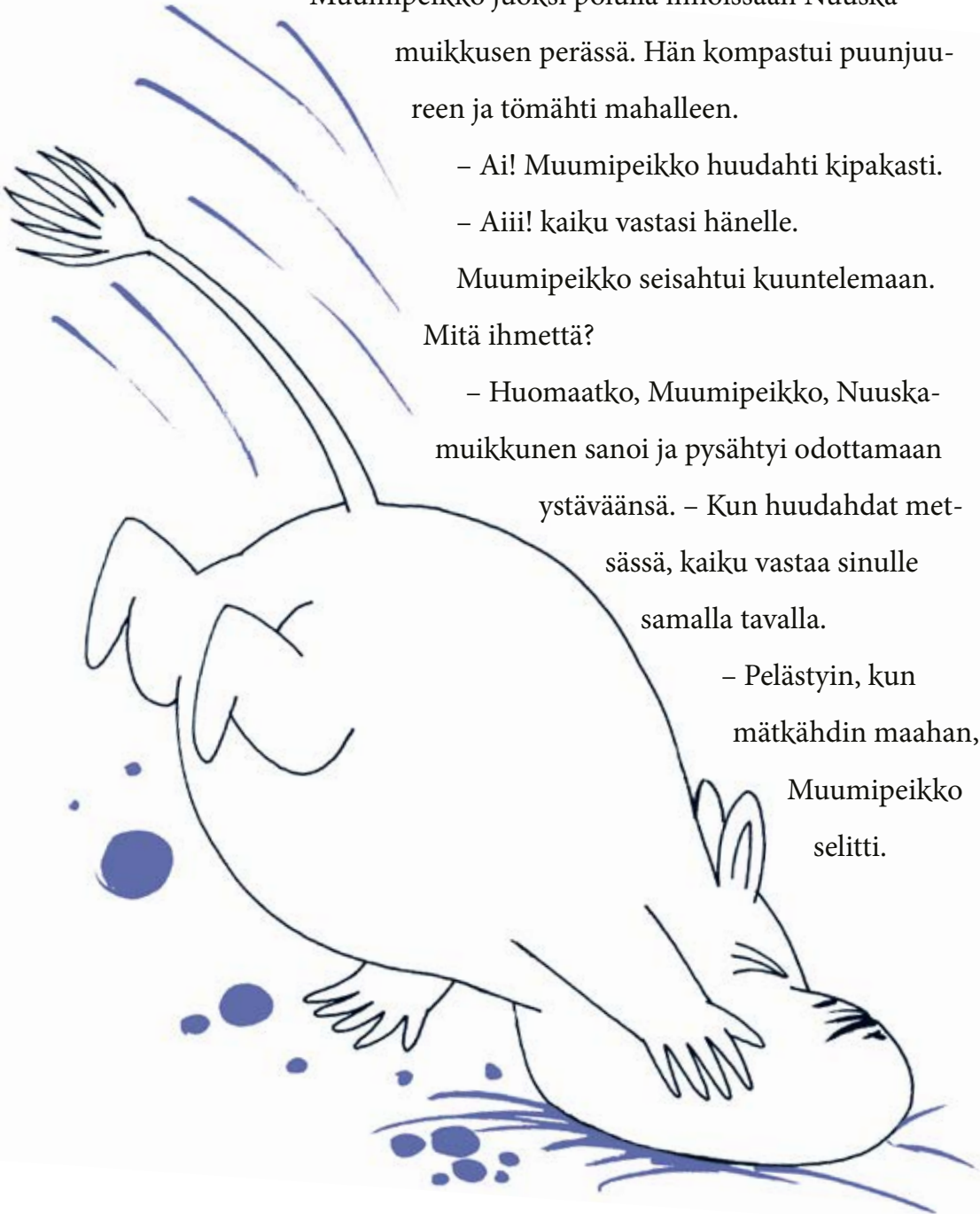
Mitä ihmettä?

– Huomaatko, Muumipeikko, Nuuska-
muikkunen sanoi ja pysähtyi odottamaan

ystäväänsä. – Kun huudahdat met-
sässä, kaiku vastaa sinulle
samalla tavalla.

– Pelästyin, kun
mätkähdin maahan,

Muumipeikko
selitti.

– Ja sitten yllätyit kaikua, eli pelästyit kaksi kertaa, Nuuskamuikkunen sanoi. – Mutta mitä jos kiljahdat ilosta? Mitä sitten tapahtuu?

– Kaiku kiljahtaa myös ilosta, Muumipeikko arveli. – Kuka se Kaiku oikein on? Onko se otus, joka asuu metsässä? Onko se olento, joka purjehtii jossain merillä? Vai kulkeeko se tuolla vastarannalla?

– Luonnossa on paljon eläviä olentoja, Nuuskamuikkunen sanoi.
– Tiesitkö, että puutkin puhelevat toisilleen? Ne myös kuuntelevat tarkasti metsässä kulkijoita.

Muumipeikko pyyhälsi eteenpäin, pyöri ja tanssahteli metsässä. Korvia höristäessään hän kuuli puiden suhisevan ja juttelevan keskenään. Niillä oli paljon asiaa toisilleen. Hän lauloi pienen sävelmän, ja puiden oksat kahisivat ja jatkoivat hänen lauluaan. Rannassa hän näki vastarannan kalliot ja nauroi ilosta. Kaiku vastasi kallioilta nauramalla hänen naurulleen. Pikkuinen saderyöppy putosi pilvistä, ja silloin pisarat solahtelivat veden pintaan ja vesi kuohusi ja pulputti kuin silläkin olisi ollut hänelle paljon kertomista.

– Täällä on kaunista! Muumipeikko huusi.

– ...kaunista ...kaunista, kallioiden kaiku vastasi.

– Olen niin iloinen! Muumipeikko huusi.

– ...iloinen ...iloinen, kallioiden kaiku vastasi.

Nuuskamuikkunen sujautti käden taskuunsa ottaakseen huuliharpuun esille. Mutta huuliharppu ei ollutkaan taskussa!

– Olen kadottanut rakkaan huuliharppuni, Nuuskamuikkunen sanoi apeana. – Meidän pitää palata samoja jälkiä takaisin. Ehkä se on pudonnut polulle ja löydämme sen sieltä.

He kulkivat polkua takaisin omia jälkiään. Matkalla heitä vastaan tuli kaunishäntäinen orava, joka kantoi mukanaan tammenterhoja.

– Onpa sinulla hieno häntä, Muumipeikko sanoi.

– Niin on sinullakin! orava sanoi ja jatkoi puuhiaan.

Muumipeikko heilautti tyytyväisenä häntäänsä. Sitten hän tähysti taivaalle.

– Pilvenhattaroita on hauska katsella, hän ihasteli. – Ne muuttavat koko ajan muotoaan.

– Ja sinun juttujasi on hauska kuunnella, Nuuskamuikkunen sanoi. – En koskaan väsy juttelemaan sinun kanssasi. Siksi oletkin paras ystäväni.

Lähellä alkoi lurittaa jokin lintu. Toisesta puusta sille vastasi toinen lintu. Muumipeikko hyräili ja matki lintujen ääniä. Sitten jossain kukkui käki. Kukkuu! Se kukkui kerran, toisen ja kolmannen kerran. Se kukkui aivan vimmatusti eikä malttanut lopettaa.

– Kukkuu, kukkuu, kukkuu!

Kaiku kertasi käen kukuntaa ja sai sen vastaamaan itselleen.

– Käki etsii ystävää, Nuuskamuikkunen tiesi.

– Voimmeko me auttaa sitä? Muumipeikko kysyi.

– Kaunis ajatus, mutta meistä ei taida olla sille apua, Nuuska-

muikkunen sanoi. – Se huomaa kyllä, kun ystävä tulee vastaan.

Jono muurahaisia vaelsi kohti kekoaan, jokaisella korsi olkapäällään.

– En tiennyt, että pystyn kuulemaan jopa muurahaisten jalkojen tepsuttelun, Muumipeikko sanoi.

– Kun kuuntelet ja katselet ympärillesi tarkasti, voit kuulla ja nähdä enemmän kuin arvaatkaan, Nuuskamuikkunen sanoi.

Muumipeikko tähysteli puiden latvoihin. Oksiin oli puhjennut kauniita silmuja, ja siellä täällä kukat olivat jo avanneet terälehtensä.

Muumipeikko katseli kukkia tarkemmin.

Niiden joukossa kimalsi jotain.

Muumipeikko kiipesi tutkimaan puuta.

Tikka hakkasi sen runkoa, ja Nuuskamuikkunen hyppeli ja harppoi metsässä nakutuksen tahdissa.

– Kunpa löytäisin huuliharppuni! hän toivoi.

– Se on tuolla, puun latvassa! Muumipeikko osoitti.

– Orava on ehkä kiikuttanut sen sinne, Nuuskamuikkunen sanoi. – Tai jokin lintu! Miten ihmeessä saamme sen takaisin?

Samassa heidän ohitseensa lensi salaperäinen, musta lintu.

– Auta meitä! Nuuskamuikkunen huusi linnulle.

– Ymmärtääköhän se meidän kieltämme? Muumipeikko mietti.

Lintu raakkui jotain käheällä äänellä, mutta he eivät ymmärtäneet sen viestiä.

– Haluatko oppia kauniin sävelmän? Nuuskamuikkunen kysyi siltä.

– Jos tuot huuliharppuni takaisin, opetan sinut laulamaan!

Lintu käänteli päätään kuin olisi pohtinut kuulemaansa. Sitten se lennähti puun latvaan, omaan pesäänsä, ja palasi huuliharppu nokasaan takaisin. Se pudotti huuliharppun Nuuskamuikkusen jalkoihin. Nuuskamuikkunen alkoi soittaa kaunista sävelmää, niin kuin oli luvannut. Lintu alkoi varovasti jäljitellä sitä.

– Ihmeellinen huuliharppu, Muumipeikko sanoi miettiväisenä.

– Joskus se soittaa iloista, joskus taas surumielistä sävelmää. Se livertelee kuin poikasiaan ruokkiva pääsky kesän auringossa tai huutelee haikeasti kuin yksin uiskenteleva kuikka syyspäivänä.

– Meillä kaikilla on oma ääni, ja me ilmaisemme tunteitamme puhumalla tai laulamalla tai vaikka tanssimalla, Nuuskamuikkunen sanoi.

– Miten noin pieneen soittimeen mahtuu niin paljon ääniä?

Muumipeikko ihmetteli.

– Mahtuuhan sinuunkin paljon ajatuksia, Nuuskamuikkunen sanoi.

Juuri sopivan kokoisia seikkailuja suomalaisilta mestarikertojilta!

*Muumipeikko kuulee seikkailujen kutsun kaikkialla:
metsän siimeksessä, rannalla ja meren tyrskyissä.*

*Se kantautuu Muumilaaksoon myös horisontissa
siintäviltä saarilla ja kaukaisilta vuorilta. Tove Janssonin
rakastettuihin muumitarinoihin perustuvat sadut henkivät
muumien sydämellistä viisautta ja luonnon lumovoimaa.*

*Perheen yhteiset lukutuokiot antavat
kallisarvoisia retkiä elämän poluille.*

L85.1

ISBN 978-952-04-6313-7

9 789520 463137

www.tammi.fi